

כוכבים

הגברת שכמעט

זכתה באוסקר

עד לפני זמן לא רב, היתה דיאנה רוס ידועה היטב בעיקר לבני הנוער אשר בלעו בצמא את תקליטיה. היא זכתה להצלחה עצומה גם כסולנית הסופר-גרום וגם כאשר עזבה אותם, כדי לעשות קאריירה ייחודית, עד שביום בהיר אחד, החזיקה ליטה לכת בדרך שבה פנו זמרים רבים לפנייה, ולנסות כוחה במשחק.

התקדימים אמנם לא היו מעוררים במיוחד מבחינה אמנותית. סרטיו של אלביס פרסלי אינם שייכים לעילית החוצרת ההוליוודית. פט בון, בובי דארין, פראנקי אבאלון, ועוד אלילי-זמר, עשו פחות מדיאנה רוסם כביר על בד הקולנוע. אבל דיאנה לא נרתעה.

לא זו בלבד שהיא הלכה להופיע בסרטים אלא שנטלה על עצמה את אחד התפקידים הצלחה עצומה בארצות הברית. דיאנה

קידים המסוכנים ביותר שאפשר להעלות על הדעת, את התפקיד הראשי בסרט בשם הגברת שרה בלז.

זוהי ביוגרפיה קולנועית של אתת מר זמרות הבלוז הגדולות ביותר שהיו אי פעם, ואולי אפילו הגדולה ביותר, בילי הולידיי.

בילי, שעשתה את דרכה ממועדוני-לילה מרופטים של הארלם לשיא התהילה וחזרה, ומתה לפני מספר שנים, שטופה בי סמים שלא הצליחה להיגמל מהם, היתה אחת הדמויות המהוללות ביותר של עולם הג'אז בכלל, הפכה לאגדה עוד בחייה.

לכן, כאשר זמרת צעירה מנסה לא רק להתמודד עם דמותה של בילי על הבמה, אלא גם לשיר את הרפרטואר של בילי, שעה שתקליטים מקוריים נמצאים עדיין בשפע, וההשוואות מתבקשות מאליהן, זמרת כזאת צריכה להיות בעלת אומץ. האומץ שהתלהם:

הסרט, אשר בוים עליידי במאי יהודי, סידני טייק איפקרס (טיק איפקרס) פורר, זוכה לאלא שנטלה על עצמה את אחד התפקידים הצלחה עצומה בארצות הברית. דיאנה

זמרת רוס בהתחלה
הגברת שרה —

עצמה היתה מועמדת, ויש אומרים בעלת סיכויים טובים מאוד, לזכייה בפרס ה-אוסקר. אפילו מבקרי ג'אז קפדניים מודים שהיא אינה מביישת את הרפרטואר של שירי הבלוז, אותם היא מבצעת בסרט. מן התמונות אשר הגיעו לאחריה מתוך הסרט מסתבר בין היתר שהוא מהווה השראה לאנשי אופנה — אם מעוניינים דווקא בשטח זה — ומצד שני מרשים השינוי שמשחק בהן בדמותה של דיאנה רוס, מצד אחד כבילי הולידיי הבריאה והשלמה בהתחלה, ומצד שני, הנרקומנית האבודה הנשלחת לכלא על שימוש והחזק בסמים.

תדרוך

תל-אביב

**** טנגו אחרון כפרים (צ'ר)
פ.ת. סטודיו: עולמם של בורדגנים מת

זמרת רוס בסוף
— בלז לתוך העורקים

מוטט בעוצמה רבה בסרט שמשמעות רבות לו לבד מן הסנסציה המינית.

ירושלים

*** מילכוד 22 (סמדר, ארצות הברית): בימוי מבריק ומישחק מזהיר של אלן ארקין, ג'ון וויט ורבים אחרים. בסאטירה אנטי-מלהמתית חריפה.

חיפה

*** פלינירומא (אורלי, איי סליה): רומא בודאי אינה נראית כך לא לתושביה ולא לתייריה אבל בעיניו של פליני היא אחת הערים המתקוות בעולם, בעיקר בשל דמיונו הסורץ כל גדר.

אלקס

המזוהם

הזמנה לרצח (מוגרי, תל-אביב, ישראל) — אלקס ארליך היא בלש משטרה הפוטר תעלול

מות באגרופים, זועם על הממונים הרכרוכיים שלו, ומחליט ללכוד בעצמו רוצח שכיר המחסל קורבנותיו בעזרת רובה צלפים עם משתיק-קול. סיפורו של אלקס מזכיר יותר מאשר במעט את "הארי המזוהם", והשוואה מעין זו אינה יכולה בשום פנים ואופן להיות לטובת הסרט הישראלי. הבימוי, במקום הדינמיות העילאית של דון סיגל בסרט האמריקאי, מתנהל כאן בכבדות מסורבלת, ללא הפתעות (פרט לסוף עצמו), ללא מתח ניכר, ללא קצב. אשר לשחקנים, נדמה כאילו לא הוסבר להם די הצורך מה נדרש מהם, ולכן המבוכה או חוסר הבטחון השרויים בדרך-כלל על פניהם. ואילו בתפקיד הראשי, שצריך בעצם להיות את משקל הכובד של הסרט כולו, חסר עווד קוטלר גם את התכונות הפיזיות וגם את האישיות הקולנועית הדרושה לגילום ברנש אלום, בטוח בעצמו וקשוח, כמו אלקס ארליך.

כמובן שגם לתסריט יש חלק נכבד בצרותיו של הסרט. בסיפור שמטרתו גילוי רוצח, צריך שהחקירה התפתח ועובי דות חשודות יסופקו לו הזמן לצופה, כדי לשמור על העניין בעשעה על הבד. רק אז, וזהו האשם, בסוף הסיפור, יכול להיות הפתעה של ממש. אולם כאשר עד אותו סוף אין שום יסוד סביר לחשוד במישחו מכל הדמויות בסרט, הרי

קוטלר וגרבר: לא אלום, לא קשוח

שהגילוי מאבד לא מעט מערכו. מוסר השכל הכפול: המשטרה חסרת-יעילות וחסרת-אונים מול הפשע, ומצד שני, השוטר והרוצח שייכים בסוף של דבר לאותו סוג של בני אדם. שני הדברים נאמרו כבר קודם, ובצורה הרבה יותר משכנעת.

זורבה

בלונדון

העין הציבורית (אלבני, תל-אביב, אנגליה) — מערכון זה של מיטר שאפר (אחיו של אנתוני

שאפר, מחבר בלש והתסריט לפרנזו) היווה בזמנו מחצית הצלחה מבררת בהחלט, יחד עם מערכון אחר בשם האוון הפרטית. אלא שלא כל מה שמצליח על הבמה במשך 40 דקות, חייב בהכרח להצליח גם בסרט בן שעה וחצי. מעשה באיש-עסקים אנגלי עסוק (מייקל ג'איסטון) שנשא לאשה אמריקאית צעירה וקצת היפית (מיה פארו) אולם שכה שתקופת החיזורים אינה צריכה להיפסק מתחת לחופה. הגברת מפתחת התקפות של שיעמום ובדידות בבית, יוצאת לשוטט בחוצות לונדון בגפה, והדבר מעורר את חשדותיו של האנגלי הממוסד, שאינו מבין חוסר-מונחה מסוג זה. מכאן עד לשכירת בלש פרטי שיעקוב אחרי הגברת הצעיר קטן בלבד. והבלש (טופול) הוא מין יווני חוצפן שזוה, אשר מדבר ללא יראת-כבוד אל הגנעטלמן המכובד, אובל את היוגורט שלו על מיסמכו העסקיים, וכמעט ומספק בעצמו סיבה לחשדותיו של הבעל.

מובן שחוף מזה הוא גם איש שדרכי האדם, עולם התרבות והכספי הג'ודו, כולם נהירים לו באותה המידה, וכשהוא מנחן בחוכמת חיים שירש כנראה ישירות מבן-אצו זורבה, הוא מצליח להחזיר לתוך הראש הבריטי השתום את הצרכים הנפשיים של הציפור האמריקאית הקטנה והעדינה.

כל זה יכול היה להיות חביב ונחמד, אילו היה החומר שבסיפור מספיק לסרט עילית שלם. אלא שבמצב הנו-

פארו וטופול: לעיסה אינסופית

כחי, כדי להשלים את החסר בתיזמון, עורכים הבלש והגברת טיולים ארוכים עד אין סוף על פני לונדון כולה, אומרים כל דבר כמה פעמים כדי להבטיח שאפילו צופה סתום לא יחמיץ את הכוונות.

אמנם מיה פארו מעוררת אהדה והבנה בתפקיד הראשי, וחיים טופול מוציא מן השרוול את כל החוכמה העממית ששירתה אותו מאז מעגל הגיר קאווקוי ועד לכנר על הגג. אבל זה בכל זאת לא עוזר, אלא למי שנמנה על המעריצים השרופים של אחד משניים אלה.